

Λυχνία

ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

Μητροπολίτου Μελετίου (+)

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΕΠΙΤΥΧΙΑΣ

Μιά φορά, ένας μεγάλος βασιλιάς έστειλε ειδοποίηση σέ ένα μοναστήρι, στόν ήγούμενο, σοφό άνθρωπο, ότι θά πήγαινε νά τόν συμβουλευθῆ.

Άνησυχία μεγάλη έπεσε στό μοναστήρι στό άκουσμα. Έπρεπε, νά τό καθαρίσουν, νά τό συγυρίσουν, νά τό έτοιμάσουν. Για νά ύποδεχθούν τόν βασιλιά.

* * *

Καί πράγματι μιά ήμέρα ό βασιλιάς έπῆγε στό μοναστήρι. Τόν ύποδέχθηκαν μέ τιμές. Καί μετά, ζήτησε νά κουβεντιάσει μέ τόν ήγούμενο.

Τόν έρώτησε:

-Είπέ μου, άγιε ήγούμενε, πώς μπορῶ νά καταλάβω τήν ούσία τῶν όντων;

-Καί τί τό θέλεις αυτό; Νά τό κάμεις, τί; άπόρησε ό ήγούμενος.

Τού έξήγησε ό βασιλιάς:

-Θέλω νά μάθω, τί εἶναι τά όντα, τί άξία έχει τό καθένα, για νά μπορῶ νά έλέγχο και τόν έαυτό μου, άν σκέφτομαι σωστά, και τούς ύπηκόους μου όλους. Διαφο-

ρετικά, πώς θά επικρατήσῃ στόν τόπο μας άγάπη και εἰρήνη και άρμονία;

Τού άπάντησε ό ήγούμενος:

-Καλή ή σκέψη σου, βασιλιά μας. Όμως έγώ σοῦ λέω, ότι ή άρμονία πού θέλεις νά κυριαρχήσῃ στόν κόσμο θά έλθει, όχι άν μάθεις στούς ύπηκόους σου, ποιά εἶναι ή ούσία τῶν όντων, ούτε, πολύ περισσότερο, άν κατορθώσεις νά τούς έχεις όλους ύπό τόν έλεγχο σου, αλλά μόνο άν μάθεις σύ, νά τούς κατανοείς και νά τούς άνέχεσαι στά λάθη τους.

* * *

Κάπως άνάλογα σκεφτόμαστε και έμεις. Νομίζουμε, ότι, άν ύπῆρχε τρόπος νά αλλάξωμε μυαλά στούς ανθρώπους στό περιβάλλον μας, άν μπορούσαμε νά τούς βιδώσουμε ένα άλλο κεφάλι, όλα θά έπήγαιναν καλά.

Τό μυστικό τῆς άγάπης, τῆς ειρηνικῆς σχέσης, τῆς άρμονίας, και τῆς εὐτυχίας, δέν εἶναι: νά κόψεις τούς άλλους στά μέτρα σου, αλλά νά μάθεις σύ νά τούς άνέχεσαι και

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΒΗΜΑ

λεγε κάποιος στὸν π. Ἰωὴλ Γιαννακόπουλο τοὺς λόγους, πὺ τὸν ἐμπόδιζαν νὰ συμφιλιωθεῖ μὲ τὸν ἀδελφὸ του: «Δὲν μπορῶ, πάτερ μου, νὰ μιλήσω ἐγὼ πρῶτος. Ὁ ἀδελφός μου πρέπει νὰ μοῦ μιλήσει πρῶτος! Αὐτὸς ἔφταιξε κι ὄχι ἐγώ! Κι ἔπειτα αὐτὸς εἶναι μικρότερος κι ἐγὼ μεγαλύτερος». «Δὲν μοῦ λές, ρώτησε ὁ πνευματικός, ποιὸς εἶναι μεγαλύτερος; Ἐμεῖς ἢ ὁ Θεός»; «Μὰ θέλει καὶ ρώτημα; Ὁ Θεὸς βέβαια». «Καὶ ποιὸς ἔφταιξε στὸν ἄλλο; Ὁ Θεὸς σ' ἐμᾶς ἢ ἐμεῖς στὸν Θεό»; «Ἐμεῖς φταίξαμε στὸν Θεό». «Καὶ ποιὸς ἔκανε τὴν ἀρχὴ τῆς συμφιλιώσεως; Ἐμεῖς πῆγαμε στὸν Θεὸ ἢ ὁ Θεὸς ἦρθε σ' ἐμᾶς»; «Ὁ Θεὸς ἦρθε σ' ἐμᾶς». «Λοιπόν»; «Λοιπόν...σᾶς εὐχαριστῶ! Ἔχετε δίκιο. Ἐγὼ θὰ πάω στὸν ἀδελφὸ μου»!

Ὅστε ὁ Θεός, πὺ εἶναι ἀπείρως μεγαλύτερος καὶ δὲν μᾶς ἔφταιξε καθόλου, κάνει τὴν πρώτη κίνηση καὶ ἔρχεται γιὰ συμφιλίωση. Ἔρχεται μὲ μόνον κίνητρο τὴν ἀγάπη. Θέλει μόνον νὰ μᾶς

νά τοὺς κατανοεῖς· στά λάθη τους· σέ ὅλα.

* * *

Σύ, ἀδελφέ, τί κάνεις; Πῶς τὴν βλέπεις τὴν γνώμη τοῦ ἁγίου μοναχοῦ;

Τὴν ἐφαρμοζεις:

- στό σπίτι σου;
- στό περιβάλλον σου;

δώσει τὴν εὐκαιρία ν' ἀφήσουμε τὴν ἔχθρα πὺ, ὄχι αὐτὸς, ἀλλὰ ἐμεῖς ἔχουμε γι' αὐτόν, νὰ συμφιλιωθοῦμε μαζί του. Γι' αὐτὸ καὶ κλίνει οὐρανοὺς, ἀφήνει δηλαδὴ τὸ μεγαλεῖο του καὶ ἔρχεται κοντά μας ταπεινός. Σὰν ἕνας ἀπὸ μᾶς, ἕσος μὲ ἐμᾶς, ἀκόμα καὶ παρακάτω ἀπὸ μᾶς, ἀφοῦ λαμβάνει «δούλου μορφὴν» (Φιλ. 2, 7).

Ἡ ἐνανθρώπηση τοῦ Χριστοῦ, γι' αὐτὸν εἶναι ταπεινώση. Κι ὅμως αὐτὸς χαίρεται νὰ εἶναι μικρὸς ἀνάμεσά μας, νὰ τρέχει πίσω μας σὰν ὑπηρέτης (Λουκ. 22, 27), νὰ μᾶς παρακαλεῖ σὰν μικρότερος νὰ γυρίσουμε κοντά Του. Κι ἐμεῖς; Θεωροῦμε ταπεινωτικὸ νὰ πλησιάσουμε ἕναν τέτοιο Θεό; Εἶναι μειωτικὸ γιὰ μᾶς νὰ ἀνταποκριθοῦμε στὴν τόση ἀγάπη του;

Μά, θὰ εἰπεῖ κανεῖς, ἐμεῖς ἀγαπᾶμε τὸν Θεό. Τὸν θέλουμε κοντά μας. Ἐξηνάμε ὅμως ὅτι αὐτὰ δὲν γίνονται ἀπλὰ μὲ τὰ λόγια, ἀλλὰ εἶναι στάση καὶ τρόπος ζωῆς. Δείχνουμε τὴν ἀγάπη μας πρὸς τὸν Θεό, μόνον ἂν ἀγαπᾶμε τὴν εἰκόνα του ἐπὶ τῆς γῆς, τὸν ἄνθρωπο. Πῶς γίνεται νὰ ἀγαπᾶμε τὸν Θεὸ καὶ νὰ ἔχουμε ἔχθρα μὲ τὴν εἰκόνα Του, τὸν κάθε μας συνάνθρωπο; (Α' Ἰω. 4, 20).

Ἄν θέλουμε τὸ γεγονός τῆς θείας Γέννησης νὰ ἔχει κάποιον νόημα καὶ γιὰ μᾶς,

- στοὺς φίλους σου;
- Ἦ, προσπαθεῖς
νά τοὺς κόψεις ὅλους στά μέτρα σου;
- Καὶ ἂν δὲν τό κατορθώνεις;
Τί κάνεις τότε; τοὺς κάνεις «πέρα»;
- Εἶναι λύση αὐτή;
Εἶναι λύση χριστιανική αὐτή;

Αγ. Γωάννου Χρυσοστόμου

ΕΟΡΤΑΖΩΜΕΝ!

Ηρθαν οί ἅγιες ἐορτές. Καί τίς χαιρόμαστε. Καί τίς ἀπολαμβάνομε ὅσο πιό καλά μπορούμε. Καί μέσα μας, καί καμμιά φορά καί φωναχτά μεταξύ μας, τό λέμε:

-Ὦ, νά ἦταν ὅλος ὁ χρόνος μιά γιορτή! Τό λέμε. Καί νομίζομε, πώς εἴμαστε πολύ ἀπαιτητικοί.

-Μακάρι! Ἀλλά δέν γίνονται αὐτά.

* * *

Ἔτσι μᾶς φαίνεται. Καί μεταξύ μας συμφωνοῦμε. Ἀλλά δέν συμφωνεῖ μαζί μας ἓνας πολύ μέγας καί σοφώτατος ἅγιος· ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος. Λέγει:

Ἄν θέλετε, μπορείτε νά ἔχετε ἐορτή ὀλοχρονίς. Νάι, μπορείτε νά ἔχετε ἐορτή ὄχι γιά κάποιες ὥρες καί στιγμές, ἀλλά συνεχῶς καί ὀλοχρονίς.

Μᾶς τό λέγει ὁ ἅγιος ἀπόστολος Παῦλος: «Εορτάζωμεν», μᾶς λέγει! Καί ἐμεῖς ἀποροῦμε: Τί λές, Παῦλε; Τί νά γιόρταζαν οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι, οἱ παραληπτές τῆς ἐπιτολῆς Σου; Τί γιορτές νά ἔκαναν, ἀφοῦ ἀκόμη δέν εἶχαν θεοπισθῆ; Καί πού καί πῶς νά τίς ἔορταζαν, ἀφοῦ ζοῦσαν, μιά χουφτίτσα Χριστιανοί, μέσα σέ μιά θάλασσα εἰδωλολατρῶν;

Ἄλλο ἤθελε ὁ Παῦλος, νά τοῦς εἰπεῖ· καί νά μᾶς εἰπεῖ. Τί;

* * *

Ἀληθινή γιορτή δέν εἶναι οἱ κάποιες ἡμέρες. Ἀληθινή γιορτή δέν εἶναι τό ὅποιο γλέντι.

Ἀληθινή γιορτή εἶναι ἡ ἐσωτερική χαρά. Καί ἀληθινή χαρά μᾶς δίνει μόνο ἡ καθαρῆ συνείδηση.

Ὅποιος ἔχει καθαρῆ συνείδηση, ἔχει ὀλοχρονίς γιορτή.

Δηλαδή; Τί σημαίνει αὐτό;

Μερικοί ἔρχεσθε στήν Ἐκκλησία «ἀργά καί πού»!

Γιά νά τό καταλάβετε, αὐτό πού σᾶς λέγω, χρειάζεται νά βάλετε λίγη προσοχή.

Τί μᾶς λέγει ἡ σημερινή ἐορτή;

Ὁ Θεός μᾶς ἔδωσε πολλά ἀγαθά. Ἦρθαν στιγμές πού γέμισε ἡ γῆ μέ ἀγγέλους καί μέ τά τραγούδια τους.

Καί μόνο;

Ἔγινε καί κάτι πιό μεγάλο.

Ἄνθρωποι ἀπό τήν γῆ ἀνέβηκαν στόν οὐρανό! Μιμήθηκαν καί ἔφτασαν στίς ἀρετές τοῦς ἀγίους ἀγγέλους.

Ζοῦσαν στήν γῆ. Μέ σάρκα καί μέ αἷμα.

Ὅπως καί ἐμεῖς. Καί διατηροῦσαν, καί εἶχαν, ὅλα αὐτά τά γνωστά «σύν καί πλήν», πού ἔχει ἡ φύση μας. Καί παρ' ὅλα αὐτά, ἔγιναν ἀγγελοι. Αὐτοί ἔγιναν. Γιατί τό θέλησαν. Γιατί τό ἔκαναν φιλοτιμία τους.

Ἀπλά καί μόνο, γιατί τό θέλησαν, νά ἔχουν καθαρῆ συνείδηση· καί νά ζοῦν μέ καθαρῆ συνείδηση.

ἄς φάξομε τόν Θεό ἐνσαρκωμένο στό πρόσωπα τῶν ἀδελφῶν μας καί ὄχι στό ἐμπορικό ἐορταστικό κατεστημένο τῶν ἡμερῶν μας. Κι ἂν μᾶς χωρίζει κάτι ἀπό αὐτούς, ἄς κάνομε ἐμεῖς τήν πρώτη κίνηση, ἀκόμα κι ἂν δέν φταίμε. Ἄς κατεβοῦμε ἀπό τό «ὑψος» μας γιά νά τοῦς συναντήσομε. Ἄν ὁ Θεός κατέβηκε κοντά μας ἀπό ἀπέραντη ἀγάπη γιά μᾶς, ὀφείλομε κι ἐμεῖς ἀγάπη μεταξύ μας. Μονάχα τότε γνωρίζομε τόν Θεό, γιάτι «ὁ Θεός ἀγάπη ἐστί» (Α' Ἰω. 4, 8 καί 11). Τότε ὁ Χριστός ὄχι ἀπλῶς

θα γεννηθεῖ μέσα μας, ἀλλά θα ἔλθει μέ τόν Πατέρα Του καί θα κάνει τήν καρδιά μας μόνιμο τόπο κατοικίας του (Ἰω. 14, 23).

Μπροστά στήν ἐνσαρκη εἰκόνα τοῦ Θεοῦ μας, στό πρόσωπο τοῦ συνανθρώπου μας, ἄς σταθοῦμε λοιπόν εὐλαβικά. Ἀλλιῶς, Χριστούγεννα θά ῥχονται καί θά φεύγουν ἀδιάκοπα, μᾶς δέν θά μᾶς ἀφήνουν τίποτε. Τό νόημά τους θά τελειώνει μέ τό ξεκοκκάλισμα τῆς γαλοπούλας.

Πρωτ. Δ. Μ.

Η ΨΥΧΗ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

«... ὅτι εἶναι γιά τό σῶμα ἡ ψυχή,
τό ἴδιο εἶναι γιά τόν κόσμον οἱ χριστιανοί».

(Ἐπιστολή πρὸς Διόγνητον, ΒΕΠΕΣ, 2, σελ. 253)

Τί εἶναι ἡ ψυχή γιά τό σῶμα; Ὁ Θεός
πρῶτα ἔπλασε τό σῶμα. Καί μετὰ,
τοῦ ἐμφύσησε πνοή ζωῆς.

«Τί ἦταν ὁ πλασθεῖς, πρὸ τῆς πνοῆς
ζωῆς; Ἦταν ἀπλῶς μιὰ εἰκόνα ἄψυχη
καί χωρίς ἐνέργεια καί σέ τίποτε χρή-
σιμη. Ἄρα, τό πᾶν γιά τόν ἄνθρωπο,
ἐκεῖνο πού τοῦ ἔδωκε τιμή καί ἀξία,
εἶναι ἐκεῖνο τό ἐμφύσημα τοῦ Θεοῦ! Ὡ,
πόσο αὐτό τό σῶμα γίνεται ἀηδιαστι-
κό, σιχαμερό καί ἀνεπιθύμητο, ὅταν φύ-
γει ἀπό αὐτό ἡ ψυχή! Καί πόσο ἦταν
εὐχάριστο, χαρούμενο, πανέμορφο,
γεμάτο γοητεία καί ἐπιδεξιότητα, τότε
πού εἶχε μέσα του τήν ψυχή, ὀδηγὸ στά
ἀγαθὰ ἔργα του!» (ἀγ. Ἰωάννου Χρυ-
σοστόμου, Ὁμιλία 12 εἰς τήν Γένεσιν, ε',
P.G. 53, 104).

Ἡ ψυχή δίνει ζωή στό σῶμα!

Ἀνάλογο ρόλο ἔχουν οἱ χριστιανοί. Δί-
νουν ζωή στόν κόσμο. Ὁμορφαίνουν τόν
κόσμο. Μέ τά ἔργα τους. Μέ τά λόγια
τους. Ὅταν εἶναι ὅπως τά θέλει ὁ Χρι-
στός.

Καί ὁ Χριστός τό ἀπαιτεῖ.

Μᾶς τό λένε καθαρά τά λόγια Του,

***

Ἐχει ἡ δέν ἔχει ὀλοχρονίς γιορτή, ὅποι-
ος ζεῖ ἔτσι;

Μήπως ἐμεῖς, δέν παίρνομε τό θάρρος νά
ἰδοῦμε τά πράγματα σωστά;

(Εἰς τήν Ἁγίαν Πεντηκοστήν ὁμιλία 1, θ ,
P.G. 50, 455)

πού ἀπευθύνονται πρὸς ὅλους μας:

-Σεῖς εἶστε τό φῶς τοῦ κόσμου!

Μά πῶς, Χριστέ μου, εἴμαστε, μπο-
ρεῖ νά εἴμαστε ἐμεῖς τό φῶς τοῦ κόσμου;

Μέ τά λόγια μας καί τή ζωή μας.
Ἔχουμε χρέος νά δείχνουμε στόν κόσμο,
τί γίνεται ὁ ἄνθρωπος πού πιστεύει στόν
Χριστό.

Καί ἀκόμη:

-Σεῖς εἶστε τό ἀλάτι τῆς γῆς.

• Τό ἀλάτι συντηρεῖ τό φαγητό· γιά νά
μὴν χαλάσει. Καί ἐμεῖς οἱ Χριστια-
νοί, πρέπει μέ τήν ζωή μας καί μέ τά
διδάγματά μας, νά γινόμαστε ἀφορ-
μή νά σταματᾷ γύρω μας ἡ σήψη,
ἡ σαπίλα.

• Τό ἀλάτι νοστιμίζει τά φαγητά. Ἔτσι
πρέπει νά «νοστιμίζει» καί ὁ κόσμος
ἀπό τήν παρουσία μας! Πῶς ὅμως
ὅταν ἡ ζωή μας δέν εἶναι ἁγία; Πῶς,
ὅταν ἐμεῖς εἴμαστε ὅπως ὅλοι, ἢ καί
χειρότεροι; Μπορεῖ ποτέ, νά εἴμαστε
τότε ἐμεῖς ἀλάτι γιά τόν κόσμο;

***

Συμπέρασμα:

Κάτι δέν πάει καλά μέ ἐμᾶς.

Ἦ πιό ἀπλά:

Ἐμεῖς δέν πᾶμε καλά· καθόλου κα-
λά!

Πῶς ὄχι, ἀφοῦ δέν εἴμαστε οὔτε ἀλά-
τι, οὔτε φῶς;

Ἀρχιμ. Ν.Κ.

ΛΥΧΝΙΑ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

Μηνιαῖον Περιοδικόν

Ἱ. Μητροπόλεως Νικοπόλεως

Ἐκδότης: Μητροπολίτης Νικοπόλεως Χρυσόστομος

Ἑπεύθ.: Ἀρχιμ. Νίκων Κουσιδης*

Τηλ. 26820 51161* Κωδικός 091984

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2012 * Ἀρ. Φύλλου 353* Ἔτος ΛΒ'

Διανέμεται δωρεάν * Εἰσφορές δεκτές

Γραφικὲς Τέχνες «ΜΕΛΙΣΣΑ» Α.Ε.

Τηλ. 2397 023 313 Ἀσπροβάλτα Θεσ/νίκης

